

ת"פ 32223/04/12 - מדינת ישראל נגד עבד אלרזאק עלי

בית משפט השלום בפתח תקווה
ת"פ 32223-04-12 מדינת ישראל נ' עלי

בפני כב' השופטת ניצה מימון שעשוע
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עבד אלרזאק עלי

הנאשם

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודעתו בעבירה של העסקת שב"ח.

בהתאם לכתב האישום, ביום 27.3.11, בישוב מתן, העסיק הנאשם בעבודות שיפוץ ובנייה 2 תושבי האזור, שאינם רשאים לשהות או לעבוד בישראל.

ביום 4.3.14 הודה הנאשם בעובדות כתב האישום, והורשע בעבירה של העסקת שלא כדין, עבירה לפי סעיף 12א(ב) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952.

עברו הפלילי של הנאשם

לחובת הנאשם הרשעה מיום 19.11.02, בעבירות של שימוש במסמך מזויף, התחזות כאדם אחר במטרה להונות, וכניסה לישראל שלא כחוק.

הרשעה מיום 16.4.97, בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק.

הרשעה מיום 12.6.96, בגין פריצה לרכב בכוונה לגנוב, נסיון פריצה לרכב, גניבה מרכב, כניסה לישראל שלא כחוק, פריצה לרכב בכוונה לגנוב וגניבה מרכב.

הנאשם נדון לעונשי מאסר קצרים של 2 - 5 חודשים, בכל אחת מההרשעות.

כל פריטי הרישום התיישנו.

הטיעונים לעונש

ב"כ המאשימה טוענת כי הנאשם פגע בערכים החברתיים מוגנים של בטחון הציבור וריבונות המדינה, כפי שפורט בפס"ד המנחים **אבו סאלם ופרג'ין**, אשר דנו בסיכון הטמון בהסעתם, הלנתם או העסקתם של שב"חים.

נטען כי למדינה זכות לקבוע מי יהיו הבאים בשעריה. הפגיעה היא בריבונות המדינה, ובצורך להגן על בטחון הציבור מהסיכון הנובע מחדירת שב"חים לתוך שטחה הריבוני של מדינת ישראל, ואותם מעסיקים, בדומה למלינים ומסיעים, יוצרים סיכון ציבורי ובפרט כשמדובר בנאשם שהעסיק שני שב"חים.

באשר למתחם הענישה הנהוג, בית המשפט שב וקובע כי מדובר במעשים אשר מצדיקים עונש מאסר בפועל, כאשר שיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים, הם השיקולים המובילים, ובתי המשפט נדרשים להמשיך באותה מדיניות מחמירה שנועדה להרתיע מביצוע אותן עבירות. ב"כ המאשימה הפנתה לרע"פ 1941-09 **אלדין נ' מדינת ישראל**, שם נדרש כב' השופט ג'ובראן לטענה לפיה יש צורך בשינוי מדיניות הענישה, וקובע כי טרם הגיעה השעה לשינוי המדיניות המחמירה.

לאור אותם שיקולים, כאמור, טוענת ב"כ המאשימה, כי מתחם העונש ההולם הוא בין חודש לשישה חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, וקנס.

באשר לנסיבות הנאשם, הנאשם יליד 75', רישומו הפלילי אמנם ישן, אך עולה ממנו כי הנאשם הוא רצידיוויוסט בעבירות על חוק הכניסה לישראל, והרשעותיו הקודמות הן גם בעבירות רכוש ומרמה.

לאור זאת, עתרה המאשימה למאסר בפועל ברף העליון של המתחם, וכן מאסר על תנאי וקנס משמעותי ומרתיע.

ב"כ הנאשם התייחס לנסיבות הנאשם, שהינו נשוי ואב למשפחה ברוכת ילדים, המונה 7 נפשות, והנאשם הינו המפרנס היחיד. הנאשם עצמו הוא תושב האזור (עזון עתמה), שלו היה היתר כניסה ועבודה בישראל ביום האירוע.

לדברי הסניגור, השב"חים אותם העסיק, הועסקו לתקופה קצרה בת יום אחד, ושניהם היו בעלי היתרי כניסה ועבודה במרחב התפר. העובדה שהנאשם אינו יודע קרוא וכתוב בשפה העברית, גרמה לכך שהוא סבר שמדובר בשני היתרים התקפים לעבודה גם בארץ. למרות זאת, הנאשם בחר להודות בהזדמנות הראשונה, הביע חרטה, ובחר לשים עניין זה בעברו.

העבירה בוצעה בשנת 2011, ומאז ביצעה עברו למעלה מ-3 שנים, אשר במהלכן לא ביצע הנאשם כל עבירה, לא דומה ולא אחרת. מיום ביצוע העבירה, ההיתרים שלו בוטלו, ומדובר בעונש נוסף, שכן המדיניות ידועה שמי שנפתח נגדו תיק חקירה, באופן אוטומטי ההיתרים שלו מבוטלים.

יש לזקוף לזכותו של הנאשם את העובדה שביום 5.6.12, בית המשפט הורה על התליית ההליכים כנגדו מחוסר איתור, והנאשם פנה ביום 19.3.13 לבית המשפט בבקשה לבטל את החלטת התליית ההליכים, ואז נקבע התיק לדיון. זה

מוכיח שהנאשם אינו מנסה להתחמק, ומעוניין שעניין זה יבוא אל קיצו.

הסניגור טען כי מהפסיקה עולה שבית המשפט הסתפק במאסר על תנאי, תוך כדי שהוא קובע שמאחר שעקב היותו תושב האזור הנאשם לא יוכל לבצע עונש של"צ או עבודות שירות, אין להטיל מאסר בפועל, שהוא עונש לא מידתי בנסיבות העניין.

ביחס לעברו של הנאשם, טען הסניגור כי העבר אינו מכביד, העבירה האחרונה משנת 2002, ושתי העבירות הראשונות משנת '96, דהיינו מדובר בעבר הרחוק. בנוסף, אין המדובר בעבירות דומות. שם הורשע בכניסה לישראל שלא כדין, למרות שיש עבירות נלוות. בשנת 96-97 העבירות היו מנהליות, ולא על פי חוק העונשין. לדברי הסניגור, משנת 2002 ועד היום ניתן לראות כי הנאשם עלה על דרך המלך ולא ביצע עבירות נוספות. לפיכך ביקש כי בית המשפט יסתפק בעונש הצופה פני עתיד.

הוגשה פסיקה לעניין מתחם הענישה המקובל בעבירות של העסקת שב"ח:

בת"פ 15853-01-13 **מדינת ישראל נ' פאתנה טאהא**, סקר בית המשפט את הפסיקה והמדיניות בקביעת מתחם העונש ההולם, ובסופו של דבר, ציין כי "בחנית מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים החל ממאסר על תנאי וכלה במאסר בפועל לתקופות קצרות". על הנאשמת, שהיתה ללא עבר פלילי, נגזר צו לשירות הציבור בהיקף של 400 שעות, 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, וקנס כספי בסך של 7,500 ₪.

בת"פ 6796/08 **מדינת ישראל נ' מוחמד חמדאן**, בית המשפט ציין כי אם הנאשם אינו יכול לרצות עונש של עבודות שירות, או של"צ, עקב מצבו הרפואי הקשה, יהיה זה מרחיק לכת, בנסיבות הנאשם שם, להשית עונש של מאסר בפועל, ויש לתור אחר עונש מוחשי אחר. לכן, גזר בית המשפט על הנאשם קנס כספי בסך של 7,500 ₪ ו- 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים.

בת"פ 34745-12-10 **מדינת ישראל נ' חכם עאמר**, גזר בית המשפט על נאשם שהעסיק שב"חים כמה ימים, 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, וקנס בסך 2,500 ₪. יוער, ששם מדובר בנאשם צעיר, כבן 19 ביום ביצוע העבירה, שהוגש תסקיר חיובי בעניינו.

דין

אין חולק, כי העבירה של העסקת שב"ח פוגעת הן בריבונות המדינה ובזכותה לקבוע את הנכנסים לתחומה, והן יוצרת סיכון בטחוני שלא ניתן לאמוד אותו בכל מקרה קונקרטי, שכן רבים הם הנכנסים כדי לעבוד ולהתפרנס מיגיע כפיים ותו לא, אך כתופעה נפוצה בקרב מעסיקים, הנובעת ממניעים כלכליים של חסכון בעלויות שגר, היא יוצרת סיכון ציבורי ממשי.

מהפסיקה שהוצגה ע"י הצדדים עולה כי במקרים דומים, שאין בהם נסיבות חריגות של מצב רפואי קשה או גיל צעיר במיוחד, הושתו על הנאשמים עונשים שנעו בין מע"ת ושל"צ לתקופה ממושכת לבין מאסר (בפועל או בעבודות שירות) עמוד 3

במקרה דנן, הנאשם אינו יכול לבצע עבודות שירות או של"צ עקב מעמדו המשפטי.

לנאשם הרשעות קודמות בעבירות על חוק הכניסה לישראל, אשר אמנם התיישנו, אך מעידות על רצידיביזם בתחום זה. כמי שכניסתו לישראל הותרה מכוחם של היתרי כניסה ותעסוקה פרטניים שקיבל, חרף עברו הפלילי, היה על הנאשם היזהר שבעתיים בהעסקת שוהים בלתי חוקיים.

בנסיבות אלה, אני סבורה כי אין מנוס מלגזור על הנאשם עונש מאסר לריצוי בפועל, כאשר לעניין אורך התקופה אתחשב בכך שהנאשם היה יכול לרצות את העונש בעבודות שירות אילו היה אזרח או תושב ישראל, ועל כן אטיל עליו תקופה קצרה יותר מזו שהייתי גוזרת אילו היה מרצה את העונש בעבודות שירות.

אני גוזרת על הנאשם חודש ויום מאסר בפועל.

כמו כן ששה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, שלא יעבור עבירה על חוק הכניסה לישראל.

קנס בסך 1,000 ₪ או חמישה ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד יום 1.9.14.

הודעה זכות הערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, ט"ו תמוז תשע"ד, 13 יולי 2014, במעמד הצדדים.